

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1015/2017
21.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Константин Ранков, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 203/17 од 07.02.2017. године, у седници одржаној 21.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 203/17 од 07.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 1/16 од 20.10.2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име закупнине пољопривредног земљишта у државној својини за економску 2007/2008 годину плати 20.040.678,17 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2008. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 399.750,00 динара са законском каматом почев од 20.10.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 203/17 од 07.02.2017. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а ставом другим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, парничне странке су 12.03.2008. године закључиле уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини, којим је тужилац, као закуподавац, туженом, као закупцу, дао у закуп ... хектара и ... ара пољопривредног земљишта на период од 5 година. Уговорено је да је 2007/2008 прва економска година закупа, а да се закупнина плаћа годишње, у висини од 238.931,14 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања и доспева 30. октобра за претходну економску годину. Наведеним уговором предвиђено је и да се уговор раскида у случају непоставања у складу са чланом 6. став 3. Уговора (обнова средстава обезбеђења), али и у случају неплаћања закупнине у року од 15 дана од дана доспелости, у случају некоришћења земљишта у складу са Законом о пољопривредном земљишту, споразумним раскидом и у другим случајевима предвиђеним законом. Уговорено је и да у случају раскида уговора све недоспеле обавезе доспевају на дан одређен од стране закуподавца, а купац је дужан да све обавезе по овом уговору претходно измири, а у супротном ће закуподавац своја потраживања наплатити из средстава обезбеђења. У току поступка је утврђено да је тужени тужиоцу платио део закупнине за економску 2007/2008 годину, у висини од 2.960,24 евра, док није платио преостали део закупнине од 235.970,90 евра, који је доспевао за наплату 30.10.2008. године. Дописом од 09.04.2009 године Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде је обавестило туженог да раскида уговор о закупу, јер није испунио своју обавезу плаћања закупнине по закљученом уговору о закупу.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.07.2012. године, а предмет тужбеног захтева је исплата неплаћеног дела закупнине за економску 2007/2008 годину, што према средњем курсу НБС на дан доспелости, представља динарску противвредност износа од 20.040.678,17 динара.

Врховни касациони суд налази да је код овако утврђеног чињеничног стања, правилно примењено материјално приликом оцене приговора застарелости потраживања, па је правилно одбијен и тужбени захтев, као неоснован.

Наиме, предмет тужбеног захтева је исплата неплаћеног дела закупнине за економску 2007/2008 годину, који је доспевао за наплату до 30.10.2008. године, а тужба у овој правној ствари, ради наплате наведеног потраживања поднета је 02.07.2012. године.

Одредбом члана 375. Закона о облигационим односима прописано је да потраживање закупнине, било да је одређено да се плаћа повремено, било у једном укупном износу, застарева за три године.

Како је у конкретном случају обавеза туженог за исплату закупнине за економску 2007/2008 годину, доспела за наплату 30.10.2008. године, уговор раскинут 09.04.2009. године, а тужба у овој правној ствари поднета 02.07.2012. године, то судови основано закључују да је тужилац тужбу поднео по протеку

законом прописаног рока за наплату свог потраживања од туженог, по основу закупа, а што и његов тужбени захтев чини неоснованим, па је као такав правилно и одбијен.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије да се у конкретном случају примењује општи рок застарелости од 10 година, јер тужилац свој тужбени захтев заснива по правном основу стицања без основа, односно да од туженог не потражује исплату неплаћене закупнине већ накнаду користи коју је овај имао од употребе тужиочеве ствари, па налази да су исти неосновани, како то правилно закључује и другостепени суд. Ово из разлога што тужилац у току поступку није наводио да је пољопривредно земљиште, које је било предмет уговора о закупу, остало у државини туженог, нити је доказивао висину користи коју је тужени евентуално имао од тога. Тужилац је свој тужбени захтев засновао управо на наводима да тужени није исплатио у целости закупнину за економску 2007/2008 годину и своје потраживање определио у висини од 20.040.678,17 динара, што представља динарску противвредност 235.970,90 евра, односно динарску противвредност неплаћеног дела закупнине за наведену економску годину, по средњем курсу НБС на дан доспелости - 30.10.2008. године, па другостепени суд правилно закључује да правни основ тужбеног захтева није и не може бити неосновано обогаћење, што и супротне наводе тужиоца чини неоснованим.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија

Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић